

У Византији XIV века, века «спорова око исихазма », разликујемо три вида, или стадијума историјског развоја, појаве «исихазам» (ἰσυχασμὸς, — од ἴσυχ...α — спокој, тиховање): ћелијски, када су монаси-сазерцатељи у ћелијама у савршеном миру, прибирајући ум у срце, практиковали «умно делање»; стадијум теоријске формулације, — када су захваљујући јавним спорењима насталим услед Варлаамове оптужбе исихаста да су јеретици и њихове одбране од стране Григорија Паламе, њихова идеологија и литература постале посед опште друштвене свести; и стадијум «политичког исихазма», — када су, обрешши се на власти у византијској цркви, исихасти спроводили своју унутрашњу и спољну политику, па уз остало и у односима са Русијом.

Са сваким од тих стадијума везана је одређена, своја, литература. Са ћелијским — широк круг «ћелијских» дела самих исихаста разних векова која дају поуке о умној борби са страстима. Са стадијумом теоријске формулације — дела Григорија Паламе, Давида Дисипата, Јована Кантакузина, а такође — као темељ њиховог мишљења — Корпус дела Дионисија Ареопажита са тумачењима Максима Исповедника. Са «политичким» стадијумом — повеље, које одражавају политику њихових аутора. [\[1\]](#)

А у чему је актуелност, непролазни значај, свакога од тих стадијума?

Актуелност исихазма

Пише: Гелијан Прохоров
субота, 15 април 2017 17:06

Актуелност исихазма

Пише: Гелијан Прохоров
субота, 15 април 2017 17:06

